

F. t. l. om offentlighed i forvaltningen.

målet om parternes ret til aktindsigt i de omhandlede tilfælde løst ad anden vej, eventuelt ved indsættelse af særbestemmelser i den militære retsplejelov og civilforsvarsloven. Under henvisning hertil foreslås bestemmelsen opretholdt uændret.

Spørgsmålet om, i hvilket omfang sager om ansættelse og forfremmelse i det offentliges tjeneste bør omfattes af en offentlighedsordning, var indgående drøftet i offentlighedskommissionens betænkning (s. 51 ff.). Ved den endelige vurdering af spørgsmålet delte kommissionen sig i et flertal på 12 medlemmer, der gik ind for at disse sager generelt undtages fra en offentlighedsordning, og et mindretal på 8 medlemmer, der ikke delte flertallets betænkneligheder ved at lade ordningen omfatte også sådanne sager.

I overensstemmelse med offentlighedskommissionens flertal stilles der forslag om, at sager om ansættelse eller forfremmelse i det offentliges tjeneste holdes uden for offentlighedsordningen.

Til stk. 2. Undtagelsesbestemmelsen for sager om lovgivning, herunder bevillingslove, er en videreførelse af forslaget § 5, nr. 2, der undtager „brevveksling mellem ministerier om lovgivning, herunder bevillingslove“. Efter justitsministeriets opfattelse bør denne undtagelse udvides til også at omfatte et ministeriums brevveksling vedrørende lovgivning med andre, det vil navnlig sige underordnede myndigheder og institutioner. Det vil dog være ubetænkeligt at lade offentligheden få adgang til det her nævnte materiale, når lovforberedelsesarbejdet er afsluttet med lovforslagets fremsættelse for folketinget.

Til § 7.

Bestemmelsen, der bortset fra redaktionelle ændringer svarer til kommissionsudkastets § 7, fastslår, at pligten til at meddele oplysninger er begrænset af lovgivningens bestemmelser om tavshedspligt for personer, der virker i offentlig tjeneste eller hverv. Herfra gøres dog undtagelse for så vidt angår den almindelige tavshedspligt efter straffeloven, tjenestemandslvgivningen og kommunale tjenestemandsvedtægter.

Straffelovens § 152 og § 263, stk. 2, foreskriver straf for den, der virker i offentlig tjeneste eller hverv, og som røber, „hvad han i tjenestens eller hvervets medfør har erfaret som hemmelighed, eller hvad der ved lov eller anden gyldig bestemmelse er betegnet som sådan“, eller som røber „privatlivet tilhørende hemmeligheder“, der er kommet til hans kundskab ved udøvelsen af hans virksomhed.

Ifølge tjenestemandslovens § 10, stk. 2, skal tjenestemanden „iagttagende tavshed med hensyn til de for-

hold, som han i medfør af sin stilling bliver bekendt med, og hvis hemmeligholdelse ifølge sagens natur er påkrævet eller bliver ham foreskrevet“. Tilsvarende bestemmelser findes i kommunale tjenestemandsvedtægter.

Disse almindelige regler om tavshedspligt må vige for begæringer om oplysninger i henhold til den foreslåede lov om offentlighed i forvaltningen, da offentlighedsordningen ellers ville være illusorisk. Bestemmelserne mister ikke herved deres betydning, men vil stadig være til hinder for, at offentlige funktionærer på eget initiativ meddeler oplysninger om indholdet af dokumenter eller røber tjenestehemmeligheder, som enten ikke fremgår af noget dokument eller indeholdes i dokumenter, der ikke efter forslaget gøres tilgængelige for offentligheden.

Den specielle tavshedspligt, som ud fra særlige hensyn er fastsat i andre love, bør derimod udelukke anvendelse af offentlighedsprincippet. Efter lovforslagets § 10, stk. 2, skal denne begrænsning dog ikke gælde i forhold til den, der er part i en sag, der behandles i den offentlige forvaltning. Dette er i overensstemmelse med den gældende regel i parts-offentlighedslovens § 3.

Til § 8.

Bestemmelsen svarer med enkelte ændringer til de gældende regler i parts-offentlighedslovens §§ 7 og 9.

Til stk. 1. Bestemmelsen angår spørgsmålet om, hvilken myndighed der har afgørelsen af, om en begæring om at blive gjort bekendt med en sags dokumenter skal tages til følge.

Kommissionsudkastet indeholder ingen udtrykkelig, almindelig bestemmelse om dette spørgsmål. Efter udkastets § 5, stk. 2, kan der „ved kgl. anordning gives forskrifter om, hvilke myndigheder der på de enkelte sagsområder skal kunne træffe afgørelse om, hvorvidt oplysninger kan meddeles...“.

Den foreslåede bestemmelse bygger på den opfattelse, at det som udgangspunkt bør være den myndighed, der i øvrigt har afgørelsen af den pågældende sag, som tager stilling til spørgsmålet om offentlighed. Denne myndighed har de bedste forudsætninger for at afgøre dette spørgsmål, herunder navnlig foretage den i § 2 omhandlede afvejning af modstående hensyn. Den foreslåede ordning vil endvidere medvirke til at sikre ensartede afgørelser af spørgsmål om offentlighed i ensartede sager.

Den foreslåede ordning svarer til, hvad der gælder efter parts-offentlighedslovens § 9.

Til stk. 2. Bestemmelsen angår spørgsmålet om, på hvilket tidspunkt og på hvilken måde den, der